

deren, der sad paa sin Sofaplads og syede. Selv havde hun slaaet sig ned henne ved Vinduet med en Avis. Hele Formiddagen havde hun tilbragt paa sit Værelse; ikke engang ved Frokosten havde hun vist sig. Hun var endnu ganske umeddelsom og saae ikke op fra Avisen, som hun ligegyldig gennemløb.

„Du havde nok Brev imorges fra Sidenius,“ sagde Moderen efter en længere Tavshed og gav sig til at lede efter noget i sit Syskrin.

„Ja.“

„Kommer han herud idag?“

„Jeg veed det ikke.“

Der blev igen en Pavse. Men saa lagde Fru Salomon ligesom med en Beslutning Hænderne ned i Skødet, saae paa Datteren og sagde:

„Jakobe . . . sæt dig herhen, min Pige, og lad os tale lidt sammen.“

Jakobe løftede Hovedet med et opskræmt Udtryk. Tøvende rejste hun sig og gik hen til Moderen.

„Hvad vil du?“ spurgte hun, idet hun med Haanden under Kinden lagde sig tilbage i Sofahjørnet, saa langt fra Moderen som gørligt.

Fru Salomon tog hendes anden Haand og sagde:

„Vil du svare mig paa et Samvittighedsspørgsmaal, Jakobe?“

„Hvad mener du?“

„Nej . . . bliv nu ikke straks fornærmet! Jeg skal ikke trænge ind paa dig. Vil du blot — aabent og ærligt — svare din Moder paa et eneste Spørgsmaal: Er du lykkelig?“

„Det var da et besynderligt Spørgsmaal,“ sagde Jakobe og lod ganske uforstaaende, ja forsøgte endog at le, — men hun var bleven meget bleg.

„Aa, ikke saa besynderligt. Du veed, at jeg ellers ikke har for Skik at forlange mine Børns Fortrolighed i Kærlighedsanliggender. Men i dette Tilfælde mener jeg dog at have en Slags Ret til at spørge . . . og til at faa et ærligt Svar.“

„Hvor du er underlig, Mor! Det er dog vel af egen fri Vilje, jeg har forlovet mig. Altsaa maa jeg vel være lykkelig.“